

Я прокинулася у темряві від того, що кішка товче мені лапами обличчя, випускаючи кігті. Це був перший натяк, що щось не так. Схоже, я вчора забула зачинити двері на кухню. Ось і покарання за те, що заявила додому п'яна.

— Вали звідси, — простогнала я.

Делайла някнула і ткнулася головою в мою щоку. Я спробувала заритися обличчям в подушку, але кішка почала тертися об моє вухо, тому зрештою я перевернулася на другий бік і безжально спихнула її з ліжка.

Делайла гучно зістрибнула на підлогу з обуреним тихим «няв», а я натягнула ковдру на голову. Та навіть крізь неї я чула, як кішка дряпає двері, а ті торохтять.

Двері були зачинені.

Я різко сіла. Серце одразу ж закалатало. Делайла застрибнула до мене на ліжко з радісним муркотінням. Я притисла її до грудей, щоб вона не ворушилася, і прислухалася.

Я справді могла забути зачинити двері на кухню — та навіть просто грюкнути ними й не зачинити як слід. Однак двері до спальні відчиняються назовні — таке вже дивне планування моєї квартири. Делайла аж ніяк не могла сама зачинитися в кімнаті. *Хтось інший* це зробив.

Я сиділа завмерши, притискала до себе теплу Делайлу, яка важко дихала, і намагалася щось розчути.

Тиша.

Аж раптом я з полегшенням усвідомила — кішка, мабуть, сиділа під ліжком, і, прийшовши додому, я зачинилася разом з нею. Не пам'ятаю, щоб зачинялася у спальні, але ж я могла просто гахнути за собою дверима, не подумавши. Якщо чесно, все, що сталося потому, як я вийшла з метро, трохи пливе у пам'яті.

Головний біль почав даватися взнаки ще дорогою додому, і тепер, коли паніка поволі вщухала, я знов відчула, що череп розпирає від болю.

Я просто мушу кинути пити по буднях. У двадцять років це було окей, але зараз я вже не можу просто ігнорувати похмілля, як тоді.

Делайла почала незадоволено викручуватися з моїх обіймів, уп'ялася кігтями мені в руку, і я відпустила її, накинула халат, зав'язала на поясі. Тоді знову взяла кішку на руки, щоб віднести на кухню.

Я відчинила двері спальні... Переді мною стояв чоловік.

Мені навіть напружуватися не треба, щоб докладно розповісти, який він мав вигляд, — я разів зо двадцять п'ять описувала його поліції. «Ні сантиметрика шкіри на руках не було видно?» — уточнювали й уточнювали вони. Ні, ні й ні. На ньому була кофта з капюшоном, ніс і рот прикривала бандана, а все інше ховалося в темряві. Окрім рук.

На його руках були латексні рукавички. Ця деталь налякала мене до всрачки. Ці рукавички ніби говорили: «Я знаю, що роблю». Стверджували: «Я готувався». Промовляли: «Мені, можливо, потрібні не лише твої гроші».

Секунда тягнулася вічність. Ми стояли й дивилися одне на одного. Його блискучі очі вперлися в мої.

У мене в голові вирувала тисяча думок. Де, бляха, мій телефон? Нащо я вчора так набралася? Якби я була твереза,

то почула б, коли він пробирався у квартиру. Господи, якби тільки Джуд був тут.

І найголовніше — рукавички. Боже, ці рукавички. Вони мали такий професійний вигляд. Як у лікарні.

Я не видала ані звуку. Не ворухнулася. Просто стояла в напіврозчахнутому халаті й тремтіла. Делайла вирвалася з рук — я не опиралася — і чкурнула коридором до кухні.

«Будь ласка, — подумала я. — Будь ласка, не роби мені нічого...»

О господи, та де ж мій телефон?

Потім я побачила щось у чоловіка в руках. Свою сумочку — свою нову сумочку *Burberry*, хоча ця подробиця здавалася тоді геть неважливою. Тієї миті важило лише одне. У сумочці був мій телефон.

Чоловікові очі примружилися, ніби він всміхнувся під банданою, і я відчула, як кров відливає у мене від голови й рук, збирається десь унизу, і моє тіло готується битися або бігти — залежно від обставин.

Він ступив крок уперед.

— Ні... — нарешті вимовила я. Хотіла сказати це командним тоном, але вийшло жалюгідне прохання. Мій голос був тихим, писклявим, тремтів від страху, як в останньої невдахи. — Н...

Я не змогла навіть домовитися. Він гахнув дверима просто переді мною, і двері вдарили мене в щоку.

Я довго не могла поворухнутися. Притискала руку до обличчя й була не в змозі вимовити ані звуку від шоку й болю. Пальці, здавалося, скрижаніли, але на обличчі відчувалося щось тепле й вологе. Я не одразу зрозуміла, що це кров, що дверна планка порізала мені щоку.

Мені хотілося побігти в ліжку, схвати голову під подушку й ридати. Але тоненький мерзотний голосочок в моїй го-

лові промовляв: «Він же досі там. А якщо він повернеться? А якщо повернеться по тебе?»

Потім в коридорі щось гепнуло на підлогу, і я відчула приплив страху, який мав би мене зарядити, а натомість — паралізував.

Не повертайся. Не повертайся. Я раптом усвідомила, що не дихаю, і змусила себе вдихнути — мене аж струсонувало, — а потім повільно, дуже повільно простягнула руку до дверей.

У коридорі знов щось гепнуло — розбилося скло, — я швидко вхопилася за ручку і зібралася на силі, вперлася ногами в стару побиту підлогу, приготувавшись тримати двері зачиненими скільки зможу. Сіла, притиснувшись грудьми до колін, і слухала, як він перевертає догори дригом мою квартиру. Молилася, щоб Делайла вибігла в сад, подалі від цього жахіття.

Нарешті — здавалося, минула вічність — я почула, як відчиняються і зачиняються вхідні двері. Я сиділа й ридала собі в коліна. Не могла повірити, що він справді пішов. Що не повертається по мене.

Мої руки давно заціпили й боліли, та я не наслідувалася відпустити ручку дверей.

Знов і знов я бачила перед собою ті сильні руки в латексних рукавичках.

Не знаю, що було б далі. Мабуть, я всю ніч так і просиділа б, не ворущачись. Однак я почула Делайлу — вона нявчала і дряпалася у двері.

— Делайло, — хрипко озвалася я. Голос так тремтів, що я сама його ледь упізнала. — Ох, Делайло...

Через двері я почула, як вона муркоче. Таке знайоме, глибоке муркотіння, схоже на далеке торохтіння бензопили. Воно спрацювало, ніби закляття.

Я розігнула занімілі пальці, відпустила ручку, з болем поворошила рукою, а тоді підвелася, марно намагаючись стояти рівно на хитких ногах, — і повернула ручку.

Вона піддалася надто легко — без жодного опору — і ні на міліметр не зсунула засув. Він зламав замок.

Бляха.

Бляха, бляха, бляха!

Я опинилася в пастці.

2

Мені знадобилося дві години, щоб вибратися з кімнати. Стационарного телефона в мене не було, тож я не могла подзвонити в поліцію, а вікна захищали ґратки. Намагаючись відімкнути замок, я зламала свою найкращу пилочку для нігтів, та нарешті змогла впоратися із дверима і вийти у вузький коридор. У мене маленька однокімнатна квартира з кухнею і крихітною ванною, і загалом всю її можна роздивитися від дверей спальні, але я все одно зазирнула в кожні двері, навіть відкрила шафку в коридорі, де стоїть пилотяг. Мала впевнитися, що чоловік справді пішов.

У голові гупало. Руки дрижали. Я побрела до сусідки. Впіймала себе на тому, що озираюся через плече на темну вулицю, чекаючи, коли ж вона відчинить. Було десь близько четвертої ранку, тож мені довелося довго стукати, щоб сусідка прокинулася. Я чула, як місис Джонсон бурчить, плентаючись сходами. Вона відчинила двері з виразом сонної розгубленості й тривоги на обличчі. Та побачивши на порозі мене в нічній сорочці, із кров'ю на обличчі й руках, похапцем зняла ланцюжок із дверей.

— Мамо рідна! Що сталося?

— Мене пограбували.

Говорити було важко. Чи то прохолодне осіннє повітря так впливало, чи то шок, але я почала конвульсивно труситися. Зуби стукотіли так, що я на секунду злякалася, що

вони зараз усі тріснуть і розсипляться. Зусиллям волі відігнала цю думку.

— У тебе кров! — вжахнулася місис Джонсон. — Сили небесні, та заходь уже швидше, заходь...

Вона провела мене у вітальню з килимами з орнаментом пейслі. Її будинок маленький, темний і занадто теплий, але зараз він здавався мені острівцем безпеки.

— Сідай, сідай. — Вона вказала на червоний м'який диван, а потім зі стогоном опустила на коліна й почала крутити ручки каміна. Щось клацнуло, і я відчула, як у кімнаті ще потеплішало. Сусідка важко підвелася з колін. — Зроблю тобі гарячого чаю.

— Та все гаразд, місис Джонсон, чесно. Як думаєте...

Але вона вперто похитала головою:

— Коли в людини шок, немає нічого кращого за гарячий чай.

Тож я сиділа, вчепившись у коліна, щоб заспокоїти тремтіння рук, а вона попорпалася на крихітній кухні й принесла на таці дві чашки. Я взяла ту, що стояла ближче до мене, зробила ковток, скривилася, коли гаряче скло торкнулося порізу на руці. Чай був такий солодкий, що я майже не відчувала присмаку крові, що поступово танув у мене в роті. Мабуть, чай у таких випадках справді допомагає.

Місис Джонсон чаю не пила. Просто дивилася на мене, стривожено наморщивши лоба.

— Він... — Вона затнулася. — Він тобі щось зробив?

Я зрозуміла, про що вона. Похитала головою, але відповіді змогла лише після того, як зробила ще один ковток окропу з чашки.

— Ні. Він мене навіть не торкнувся. Він гахнув дверима мені в обличчя, тому щока й поранена. А руку я порізала, коли намагалася відчинити двері. Він мене зачинив.

Спалахом повернувся спогад, як я копирсаюся в замку пилкою для нігтів і ножицями. Джуд завжди дражнився, що я вічно беру не ті інструменти — що розетку не варто викручувати кінчиком кухонного ножа, а шину з велосипеда не знімають рушником. Лише минулих вихідних він реговав, коли я намагалася полагодити насадку для душу, обмотуючи її скотчем, а потім пів дня акуратно замазував її епоксидною смолою. Але зараз він в Україні. Тож краще про нього не думати. Якщо подумаю — заплачу, а якщо розревуся, то вже не зможу зупинитися.

— Бідна ти дівчинко.

Я ковтнула.

— Місис Джонсон, дякую за чай, але, якщо чесно, я хотіла... Можна від вас подзвонити? Він забрав мій телефон, і я не змогла повідомити в поліцію.

— Звісно, звісно. Допивай чай. Телефон отам, — показала вона рукою.

Я обернулася і побачила накритий серветкою столик, на якому стояв, мабуть, останній у Лондоні дисковий телефон — якщо не рахувати тих, що продають у вінтажних бутиках у районі Іслінгтон. Я слухняно допила чай і підняла слухавку.

На якусь мить мій палець завис над цифрою дев'ять, але потім я зітхнула. За чоловіком уже й слід прохолов. Що вони тепер вдіють? У будь-якому разі, це вже не терміновий виклик.

Натомість я набрала 101 — ситуації, що не носять надзвичайного характеру, — і зачекала, коли мене з'єднають з оператором.

А потім сіла й замислилася про страховку, якої в мене не було, замок із додатковим захистом, якого я не встановила, і весь кошмар, на який перетворилася ця ніч.